

καὶ οἱ τοῖχοι ἐκ μωσαϊκοῦ ἐντελεστάτης τέχνης, καὶ ἀνεκτιμήτου ἀξίας, λέγεται διδῆναι ὁ Γάλλος στρατηγὸς Junot κατὰ τὴν εἰς Πορτογαλίαν πρωτεύουσαν διαμονὴν του εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, συνέλαβε τὸν σκοπὸν νὰ μεταφέρῃ τὸ μωσαϊκὸν εἰς τὴν Γαλίαν. Ἀλλ' ὅτε οἱ ἐργάται προσπαθοῦντες νὰ ἀποσπάσωσιν αὐτὰ ἐγάλασαν τινὰς τῶν λίθων, παύσατε! εἶπε, διότι δὲν θέλω νὰ εἰπωσιν ὅτι ὁ Junot ἦτο ἰσὸν βάρβαρος ὥστε νὰ καταστρέψῃ τοιοῦτον ὄρατον ἔργον.

Ἡ Ἑσπερία, ἢ ὁ ναὸς τῶν Ἀσπερων ἐπιστρεφεί τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τοῦ Buenos Ayres εἶναι δὲ κτισμένη κατὰ τὸν Κορινθιακὸν ῥυθμὸν καὶ σχηματίζει τὴν γραμμικωτέραν θέαν τῆς Πόλεως, χρησιμεύουσα ἡ ἐκκλησία εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Χριστοῦ [Convento de Coração de Jesus, ἐνεκα δὲ τῆς γεινιάσεώς της μετὰ τὸ παλάτιον καὶ τῆς συγχρῆς παρουσίας τῆς Βασιλίσσης γνωρίζεται συνηθέστερα ὑπὸ τὸ ὄνομα Βασιλικὴ Ἐκκλησία. Οἱ Πύργοι αὐτῆς εἶναι χειρότεστοι καὶ ὄρατοι καὶ εἰς πλέον ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς θόλος, ὅστις μ' ὄλα ταῦτα εἶναι μικρὸς συγκρινόμενος πρὸς τὸ ὄλον, καὶ περὶ τούτου σώζεται φήμη τις ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἰδὼν ἀργὰ τὸ λάθος τοῦτο, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸ διορθώσῃ ἔπεσεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ θόλου ἔχοντος 330 ποδῶν ὕψος.

ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

A. N. Μπότσης.

Ο ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ

—ο—

ΚΕΦ. Α'.

Πρὸς τὰ τέλη τῆς ζωῆς τῆς Κομήσσης Δουβαρβέι, ὑπῆρχεν αὐλικὸς τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ, Μαρκέσιος Φοντάζος καλούμενος, τριακονιούτης τὴν ηλικίαν. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο κανονικὴ καὶ ὠραία, ἀλλὰ ψυχρά. Οἱ βεβρωθεὶς ὀφθαλμοὶ του ἔσπεροντο ζωηρότητος, ὅθεν ἦσαν ὀπισθοῦν κατὰ πληκτικῶν, συμβιβάζομενοι κάλλιστα μετὰ τὸ μοναδικὸν βᾶδισμα, τὰς φαντασιώδεις ιδέας, τοὺς βεβρασμοὺς καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του.

Ὁ Φοντάζος ἔτυχεν ἐκ γενετῆς ἰσχυρογνώμων καὶ φίλερις. Ἐν τούτοις ἐζήτηε πάντοτε περιστάσιν διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τοὺς φίλους του. Ἦτο γενναῖός ὄντως, οὐχὶ δὲ ἄσπυτος, πρᾶγμα σπάνιον ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ, φιλελήμων, ἀνευ ἀδυναμίας τινος, ἢ ματαιότητος, ἀνδρείος δὲ καὶ . . . τὸ ξιφὸς του. Ἄν ποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῶν προτερημάτων του ἐνώπιόν του, ἤγανάν τε καὶ ἀνεφώνει ὅτι τὸν περιεπαίζον. Ἄν πάλιν ἀνέφερον τὰ ἐλαττώματά του, ἐγάλα φιλαρέσκως, ἐτίνασσε τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἐκ τριγᾶστου ὑποκαμίσου του, καὶ ἔλεγε·

— Μὰ τὸ ναί! Ἔχετε δίκαιον! δὲν ἀξίζω διάβολον . . .

Ὁ Φοντάζος ἠγνόει τὴν καταγωγὴν τῆς οἰκογενείας

του, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ἱερώνυμος, εἶχε πρὸ πάντων χρὴ τὸ χέρι, ἐξέπιπτε δηλονότι πολλάκις εἰς παραβίασιον πραξίας, ἀλλ' ἦτο ἐντίμου χαρακτήρος, ἀφωσιωμένος εἰς τὸ κύριόν του· ὅθεν ἐκυβέρνησε τὰς τὸν οἶκον κατὰ τῆς ἰδιοτροπίας του.

Ὁ Φοντάζος ἔπαθε πολλάκις ἐρωτικά συμβεβηκότα, καθὼς ὅλοι οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ εὐγενεῖς καὶ ἠγνόει τὴν ἐπιβροχὴν τῶν ὑπεσχηθῆ φίλιαν δὲ μισητὴν τοῦ ἀλλοῦς, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐραστὴν σήμερον, ἢ ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἠρωτεύθη χθές, ἐνησχολεῖτο εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα μουσικῆς, ζωγραφικῆς, μετεβάλετο καὶ κατὰ τὰ ἥθη. Εἶναι γνωστὴ πολλὰ καὶ τὰ διητήρας εἰς τὴν μνήμην του· ἐτίνασσε λαμπρὰς μελωδίας, ἔκρουεν ἐπιτηδείως τὸ βιολόν. Ἡ δξυδερκεία τοῦ πνεύματός του ἦτο θαυρῶν, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Φοντάζος ὑπερηφανεύετο.

— Ὁ Σολάνζος ἐπεθύμει νὰ μάθωσιν εἰς αὐτὴν, ὅτι ἔχετε παντὸς εἶδους προτερήματα—

— Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὰ γνωρίζωσιν κρινέτω μεθ' ὀργῆς ὁ Μαρκέσιος.

— Σιώπα! εἶσαι μωρός.

— Ἰσως.

Ὁ Φοντάζος ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ἐραστής, ὡς ἄλλοις ἐννοεῖ τις. Νομίζομεν μάλιστα ὅτι πρὸς τὴν ἐπιστήμη του, οὔτε ἤθελε καὶ νὰ γνωρίζῃ σημασίαν τῆς λέξεως. Τοιοῦτοτρόπως ἐμιμήθη σίως τὸν Μαρκέσιον Λέγ, ὅστις ἀφοῦ παρὰ φιλοστοργῶς τὴν κόμησσαν, ἐνῶ αὐτὴ ἐπεριλάλει, ἐκείνος τῆ εἶπε·

« Εἶσθε πολλὰ ὑγιῆς, Κυρία. »

Διηγούνται μύρια ἀνέκδοτα, ἀποτελέσματα ἰδιοτροπιῶν του.

Μίαν πρωτὴν ὁ Φοντάζος λαμβάνει ἐν προπύλαιον γάμου· ὁ Μαρκέσιος ἀπέειχε πολλὴ νὰ ἐκπληρώσῃ τοῦ συμφυῆ, ἢ τὰ ἐξετέλει ἀνάποδα. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς, πρᾶγμα τοῦ εἰς αὐτὸν, καὶ μετέβη εἰς τὸν οἶκον τῶν νεμερτων μετὰ τὸ πρόσωπον ἔλαμβον. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡμερῶν, ὁ Φοντάζος πλησιάζει ἕνα τῶν προσκεκλημένων καὶ τὸν ἐρωτᾷ μετ' ἠθῶς τι φιλόστοργον.

— Θέλωμεν ἀκολουθήσει κύριε τὸν νεκρὸν;

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν ἀπευθύνθη ἡ ἐρώτησις ἠνοῖξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸν περιεβλεπόμενον ὑφὸς καὶ

— Ποῖον νεκρὸν; ἀπεκρίθη.

— Τὸν νεκρὸν τοῦ μακαριτοῦ.

— Ἀλλὰ, κύριε, κανεὶς μακαρίτης ἐδῶ διέτριψε;

— Πῶς! δὲν εἶναι μακαρίτης;

— Αἱ! καὶ βεβαία, διότι εἶναι γάμος.

— Αἱ! συγγνώμην κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νεμερτων.

Μαρκέσιος συγχυτμένος, ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἐπιτελεσθῆναι τὸν γάμον.

Ποτὲ ὁ Μαρκέσιος δὲν ἠθέλησε νὰ ἀτιμωθῆ ὑπόληψίν τινος, ἢ νὰ κατακρίνῃ κανὲν ἀμαρτωλὸν. Ἐσυχάζει τοὺς ἄχθρους του ἅμα τοὺς ἐβλαπτοὺς, καὶ τοὺς προσέφερε χρηματικὴν βοήθειαν.